

1

Henry
Oktober 2015, vrijdagmiddag
Asheville, North Carolina

Van al die keren dat ze me hadden ingehuurd om iemand te vermoorden, was dit de eerste keer dat het misging. Goed mis.

M'n contactpersoon had me een velletje briefpapier gestuurd met gedetailleerde instructies voor deze klus en die had ik heel goed bestudeerd. En 't klopte precies; vanwaar ik op de uitkijk stond, aan de overkant van Haywood Street, zag ik de vrouw de boekwinkel uit komen. Ze liep over de stoep, met die grote, ouwe basiliek op de achtergrond, en sloeg toen linksaf Walnut Street in.

Ik stak de straat over en volgde haar van een afstandje. D'r was hier op vrijdagmiddag geen kip op straat, zoals dat papier al had voorspeld. De vrouw liep het privéparkeerterrein op waar ze d'r auto had geparkeerd, een heel mooie Mercedes. Nu ik haar van zo dichtbij zag, aarzelde ik even – ze leek me nou niet bepaald een crimineel, gewoon een aardig dametje van middelbare leeftijd met een zwarte laptoptas in d'r hand, die met vlugge, vastberaden pasjes liep, alsof ze precies wist wat er nu op d'r programma stond en daar snel naartoe wilde.

Misschien had ze dat op andere dagen wel geweten, maar vandaag...

Ik glipte het smalle steegje naast de parkeerplaats in. Ik had m'n pistool getrokken en richtte, precies zoals ik van plan was. Toen zij op

de sleutel drukte en het portier van de Mercedes wilde opendoen, haalde ik de trekker over.

Op hetzelfde moment hoorde ik een stem aan het einde van de steeg roepen: ‘Mevrouw Bourdillon! U bent vergeten...’ en de vrouw draaide zich om, terwijl m’n kogel al geruisloos door de lucht vloog, zodat-ie haar aan de rechterkant in het hoofd raakte, in plaats van met volle kracht in d’r achterhoofd, wat m’n bedoeling was. Maar ik zag d’r op de grond vallen, waar zich een plas bloed vormde, en de stem – zo te horen was ’t een meisje – begon keihard te gillen.

Eigenlijk had ik in paniek moeten raken, gezien het feit dat ik van de medicijnen af was en zo, maar dat gebeurde niet. Ik keerde me gewoon om en verdween om de hoek, een andere smalle steeg in waar ik m’n auto uit het zicht had geparkeerd. Niemand zag me; ze haastten zich allemaal naar die arme dame toe, en ’k zou mezelf een schouderklopje hebben gegeven als ik niet m’n uiterste best had moeten doen om niet de hele pick-up onder te spugen.

Zaterdagmorgen

Na elke moord droomde ik altijd hetzelfde.

Pa roept me. We gaan naar de winkel; ik ga eerst naar binnen, ik koop wat te drinken en ’n zakje chips zoals een gewone luie tiener, en pa komt binnen met de kous over z’n gezicht en richt z’n pistool op de doodsbange kassajuf die desondanks kalm genoeg blijft om op een of andere knop achter de kassa te drukken, en de politie stormt binnen en voor mijn ogen jagen ze pa een kogel door de kop.

Ik werd wakker van m’n eigen gegil. Was het maar een droom.

Onderweg naar de wc van m’n motelkamer zette ik, nog maar half wakker na m’n zuippartij van de vorige avond, de tv aan. Ik dronk mezelf altijd laveloos na een klus. Zo noemde ik dat, net als pa had gedaan: ‘een klus’, alsof we een hert of misschien een eland hadden gedood, in plaats van wat ooit een levend-en-wel mens was geweest. M’n hoofd voelde alsof de kogel daarin terechtgekomen was. Ik gooide een plens koud water in m’n gezicht, bekeek m’n

rode ogen en stoppelbaard in de spiegel waar een hoekje uit was, ging met m'n hand over m'n kin en zei hardop: 'Nou, da's ook weer achter de rug, en 't geld zal gauw op de rekening staan, op tijd voor de operatie.'

Ik probeerde te glimlachen, maar zag in plaats daarvan hoe m'n ogen volstroonden met de onvermijdelijke tranen. Ik gooide nog wat water in m'n gezicht. M'n toiletta's lag naast het toilet, de inhoud verspreid over de vlekkerige linoleumvloer. Ik bukte me en grabbelde naar de paracetamol, slikte een paar tabletten door, en pakte toen m'n scheermes en schuim, terwijl ik de warme kraan openzette. Vanuit de slaapkamer hoorde ik de tune van het ochtendjournaal en vervolgens: 'Het belangrijkste nieuws van vandaag: de geliefde auteur Josephine Bourdillon ligt nog altijd in kritieke toestand op de neurotrauma-intensieve care, op de Memorial Campus van het Mission-ziekenhuis in Asheville...'

Ik liet het scheermes vallen, hoorde 'm in de wastafel terechtkomen, greep de dunne, witte handdoek en haastte me terug naar de tv. Ik boende het scheerschuim van m'n gezicht, terwijl ik luisterde naar de verslaggeefster – een blond jong grietje, waarschijnlijk nog maar net van school af, die voor een of ander ziekenhuis stond. 'De politie spreekt van een moordaanslag. Mevrouw Bourdillon had net een voorlees- en signeursessie achter de rug en werd vlak nadat ze de boekhandel had verlaten neergeschoten. De politie heeft verder geen details naar buiten gebracht...'

Ik voelde dat m'n maag zich omkeerde, dat de alcohol en pizza van de vorige avond weer boven dreigden te komen; ik holde naar de wc en braakte. En vloekte. En schreeuwde, veel te hard voor de motel-muren, maar weerhield mezelf d'rvan er een vuist doorheen te slaan.

Wat nu?

'Je krijgt de tweede helft als de klus geklaard is. Zoals altijd per aangetekende brief, vier dagen daarna.' Dezelfde stem door de telefoon, dezelfde contactpersoon, hetzelfde bedrag, dezelfde manier van betalen. Alleen kreeg ik m'n instructies gewoonlijk niet op papier en zeker niet op mooi papier met kleine bloemetjes onderaan. Ik viste dat velletje briefpapier uit de asbak waarin ik het had willen verbranden en stopte het weer weg in m'n overall.

Ik keek weer naar het scherm waarop de verslaggeefster die dame stond op te hemelen, maar ik kon m'n aandacht niet bij d'r woorden houden. Ik kon alleen maar denken: *Je moet doodgaan, dame. Dat moet. Anders krijg ik het geld voor Jase niet. 't Spijt me, dame, maar je moet doodgaan.*

Paige **Zaterdagmiddag**

Ze lag op haar rug, haar mond halfopen; er was een buisje voor de beademing ingebracht, waarlangs een beetje kwijl ontsnapte, wat – sorry, hoor – gewoon smerig was. De rechterkant van haar hoofd, waar de kogel was binnengedrongen, was kaalgeschoren; en met haar hoofd ingepakt in wit verband, over haar ogen heen tot net boven haar neus, leek ze wel een dode die ze net begonnen waren te mummificeren. De rest van haar gezicht was erg bleek. Haar ademhaling ging moeizaam; het geluid van de machine die haar beademde, deed me denken aan het eentonige gezoem van de plafondventilator in de slaapkamer van mijn ouders. Behoorlijk griezelig allemaal.

Ik zat naast het ziekenhuisbed en staarde met wazige ogen naar deze schim van mijn moeder. Mijn zachtaardige, vriendelijke moeder, in de vijftig, tenger, met donkerbruine ogen waaruit medeleven of fantasie of een beetje gekte straalde, en die nu gesloten waren. Ik vroeg me af of ze ooit weer open zouden gaan.

Coma. Dat woord joeg mij angst aan tot in het diepst van mijn ziel. Ik wist alles van coma's af. De staat waar de meeste mensen niet meer uit kwamen, of waar ze – als ze wel wakker werden – uit kwamen als kasplantjes. Dat mijn moeder zich in deze toestand bevond, zo roerloos, zo niet-levend, zo onbereikbaar voor mij... Ik kon het niet bevatten.

De vorige dag hadden we naar de zonsopgang gekeken vanaf de veranda bij ons huis op Bearmeadow Mountain, allebei zoals altijd sprakeloos bij het zien van de bergen die zich naar alle kanten uit-

strekten als een gerimpeld tapijt. ‘We wonen in een paradijs,’ had mama gezegd. ‘We mogen toekijken hoe God de bergen dag aan dag beschildert.’ In de lente waren de bergen groen en zacht als fluweel, maar als het weer oktober werd, veranderde de fluwelen deken in een oosters tapijt met een ingewikkeld patroon in alle tinten rood, oranje en donkergeel.

Ik knipperde de tranen weg bij de herinnering, die in schril contrast stond met deze ziekenhuiskamer – wit en steriel, vol beelden en geluiden die niet van de natuur maar van de techniek afkomstig waren, en desalniettemin onontbeerlijk om mijn moeder in leven te houden.

De vorige dag, voordat ik me naar school had gehaast, had ik haar een high five gegeven nadat ik haar de recentste brief van een bewonderaarster had voorgelezen – een oudere vrouw die hoop had geput uit een van mijn moeders verhalen.

Ik las haar fanmail voor haar. Het was haar taak om te schrijven, schrijven en nog eens schrijven. Bovendien was ze een hopeloos geval wat de sociale media betreft, op het gênante af. Daarom huurde ze mij, sinds ik vorig jaar zestien was geworden, in om haar fanmail te beantwoorden en alles rond de sociale media te verzorgen – dus alles wat Hannah voorheen gedaan had – en natuurlijk betaalde ze me ervoor.

En nu... Het was gewoon niet te bevatten dat iemand met opzet had geprobeerd haar te doden. Een moordaanslag, noemde de politie het. Alsof mijn gekke mamaatje de president van de Verenigde Staten was. Wie vermoordde er nou een schrijfster van middelbare leeftijd? Als ze nou horrorverhalen schreef, of flutromannetjes of iets wat een bepaalde godsdienst lasterde, dan zou iemand haar misschien dood kunnen wensen. Maar mama? Ze schreef historische fictie – zo noemden ze dat. Toegegeven, ze sneed controversiële kwesties aan, maar die kwesties waren al lang beslecht door een president die er lang geleden wél om was vermoord.

Hoewel... Helemaal onvoorstelbaar was het toch niet. Die brief van de vorige dag hadden we met plezier gelezen, maar ik herinnerde me nog al te goed de brieven die ze een week of drie geleden had gekregen, handgeschreven in grote ferme letters, en ik herinnerde me wat ze met mama hadden gedaan. Ik had ze haar nooit moeten laten

zien. Ik las altijd als eerste haar fanmail – bijna alles kwam binnen via haar website of Facebook of per e-mail. Maar zo af en toe kreeg ze nog steeds wel een handgeschreven brief. En nu had ze er in twee weken tijd twee gekregen. Van een of andere gek, had ik gedacht.

Maar juist gekken vermoorden hun helden, toch?

Mijn gedachtegang werd onderbroken doordat mijn vader de ziekenhuiskamer binnenkwam. ‘Pap!’

‘Ha, Paige.’

We hielden elkaar stevig vast. Een hele poos. Toen liep hij op zijn tenen naar het bed, alsof hij bang was mama wakker te maken – o, kon hij dat maar – met zijn voetstappen. Papa was lang, mager, met zwart haar; zelfs nu hij in de vijftig was, had hij alleen maar een klein randje grijs langs zijn slapen, wat hem, zoals mama vaak zei, een heel gedistingeerd voorkomen gaf. Met de jaren werden ze niet minder knap, mijn ouders. Althans tot nu toe.

Nu schoot het woord ‘verwilderd’ me door het hoofd – zijn grauwe gezicht, normaal altijd gladgeschoren, maar nu met een peper-en-zoutkleurig stoppelbaardje, en zijn ogen hol. Hij had helemaal niet geslapen en mij maar heel even met mama alleen gelaten, enkel om een kop koffie te halen in de ic-wachtkamer aan het einde van de gang. Nu stond hij over mama heen gebogen; hij zag er ontheemd uit, alsof hij op de een of andere manier in de verkeerde kamer was beland en naar de vrouw van iemand anders staarde.

‘Is er nog nieuws?’ vroeg ik.

Eerlijk gezegd dacht ik niet dat ik nog meer nieuws zou kunnen verdragen. De vorige avond, amper drie uur na de aanslag, had de arts papa en mij in een kamertje apart genomen en ons uitgelegd: ‘Om de ernst van de coma te bepalen, gebruiken we de Glasgow-comaschaal. Maar die naam doet er niet toe. Van belang is de score. Een drie betekent heel weinig hoop op herstel. Een vijftien betekent normaal. We gebruiken die schaal om de ontwikkeling van een patiënt te volgen.’ Hij had zijn stem laten dalen. ‘Toen mevrouw Bourdillon op de spoedeisende hulp werd binnengebracht, was haar totaalscore een vier. Dat is normaal bij een dergelijk hoofdtrauma. Onze eerste taak was om haar te stabiliseren. We hebben haar aan de beademing gelegd en een drain aangelegd om vocht af te voeren – de zwelling oefent

een veel te grote druk uit op de hersenen. Om die druk te verlichten, kunnen we haar ook laten hyperventileren. Ze krijgt medicijnen om insulten te voorkomen...'

Papa schudde het hoofd. 'Nee, ik geloof niet dat ze nieuwe aanwijzingen hebben, hoewel ze wel de kogel hebben gevonden' – de kogel was dwars door mama's hersenen gegaan en op de straat waar ze geparkeerd stond, terechtgekomen – 'en daarmee kunnen ze het type vuurwapen vaststellen...' Maar ik wist dat papa met zijn gedachten niet bij het vinden van de aanslagpleger was. Het enige wat hem bezighield, was de vraag hoe hij mama kon terugkrijgen.

Hij ging naast haar bed zitten op de enige andere stoel in de kamer, stak een hand onder de witte lakens die haar omhulden en pakte haar hand. 'Fienie,' fluisterde hij – zijn favoriete koosnaampje voor mama. 'Kun je me horen, Fienie? Knijp in m'n vingers als je me kunt horen.'

Zijn smekende stem klonk zo wanhopig, zo gebroken, zo anders dan normaal dat ik naar adem hapte. Ik wreef over mijn voorhoofd, waar ik het bonzende begin van een eersteklas hoofdpijn voelde. 'Ik laat jullie tweetjes wel even alleen,' zei ik, gaf papa een vluchtige zoen op de wang en liep de gang op. Door de brok in mijn keel klonk mijn stem al even vreemd en onbekend als die van papa.

Zomaar opeens was ons leven op de kop gezet, binnenstebuiten gekeerd.

Ik ging naar het restaurant op de eerste verdieping en stond net voor de warme maaltijden toen ik schrok van mijn eigen stem, afkomstig van de televisie aan de andere kant van het vertrek. 'We kunnen ons niet voorstellen dat ook maar iemand mijn moeder kwaad zou willen doen,' zei ik. De verslaggevers hadden ons die ochtend vroeg letterlijk aangeklampt voor de ingang van het ziekenhuis. 'We weten het niet.' En toen had ik vlug mijn hoofd ingetrokken.

'Uw moeders laatste boek, *De bergen die ons scheiden*, gaat over controversiële rassenvraagstukken...' De verslaggeefster had haar microfoon pal onder mijn neus gedrukt. 'Denkt u dat dit een kwestie is van een verwarde lezer die zijn frustraties en meningsverschillen afreageert op uw moeder?'

'Haar laatste boek? Eh, dat speelt zich ongeveer honderdvijftig jaar geleden af...' Mijn stem klonk heel afwezig en ik zag er echt vreselijk

uit – ik had geen tijd gehad om m'n haar te wassen of me op te maken of wat dan ook – en gelukkig had papa zijn hand voor de camera's gestoken om mijn gezicht af te schermen, en we waren door die glazen schuifdeuren naar binnen gelopen. Maar in gedachten zei ik: *Nou, we kunnen niemand bedenken, behalve die gek die een paar weken geleden die vreselijke brieven heeft gestuurd.*

Nu, in het restaurant, hield ik mijn hoofd gebogen, terwijl ik van de toonbank het enige pakte wat me aansprak – een chocolate chip cupcake – en een kop chaithee bestelde, beide op het crèmekleurige dienblad zette en dat over de stalen stangen langs de toonbank voortduwde. Ik keek zelfs nauwelijks op om de rest van het aanbod te bekijken, dat er ongeveer even appetijtelijk uitzag als het eten in de kantine van mijn middelbare school. Ik kon verder toch niets door mijn keel krijgen.

'De politie vraagt wie aanwijzingen heeft die tot de dader van deze poging tot moord kunnen leiden...'

Josephine 1966

Het huis was stampvol mensen, belangrijke mensen die allemaal lachten, met lange, slanke glazen waarin het goudkleurige drankje waar ze vrolijk van werden bruiste. Wat een lawaai! Terence, de ober, gekleed in een smoking die even zwart was als zijn huid, kwam naar Josephine toe. 'Dag, miss Josephine. Kijk er es an, wat zie je d'r weer mooi uit vanavond. Kan ik je iets te drinken inschenken? Een Coca Cola misschien?'

'Hoi, Terence. Blij dat jij er bent.' Ze pakte zijn hand en volgde hem naar de geïmproviseerde bar, waar papa alle drank had staan. 'Mag ik een gingerale?'
'Tuurlijk, jongedame.'

'Terence, vind jij het nou leuk om je zo mooi aan te kleden en naar de feestjes te gaan?'

'Ik vind het helemaal niks erg, miss Josie. 'k Vind het juist wel leuk. Die smoking is weer es wat anders dan m'n overall.' Doordeweeks werkte Terence voor haar ouders; hij zorgde ervoor dat de tuin er prachtig bij lag, alsof hij er

met een borstel, kam en nagelvijl doorheen gegaan was – elk sprietje gras op z'n plek, elke struik keurig gelijkmatig gesnoeid. En twee keer per jaar fungeerde hij als barman op de feestjes van haar ouders.

'Vind je het leuk om te zien dat iedereen dronken wordt?'

'Miss Josie, wat stel je toch altijd interessante vragen. Jij weet net zo goed als ik dat deze beste mensen niet allemaal dronken worden. De meesten hebben gewoon een leuke avond met 'n beetje alcohol d'rbij.' Hij gaf haar een hoog, helder glas met een gouden randje, gevuld met ijs en gingerale. 'Alsjeblieft, jongedame.'

Terence noemde haar altijd liefkozend 'jongedame', waakte altijd over haar tijdens de feestjes. Ze wist niet waarom de feestjes haar zo beangstigden. Waarom haar maag samentrok van zo veel chique mensen in chique kleren met chique drankjes.

Jawel, dat wist ze wel.

Ze sloot haar ogen en hoorde weer de gierende remmen, hoorde mama's gegil. Kit en zij waren tegen de voorstoelen aan geslingerd. Papa had gevloekt, over zijn slapen gewreven en omgekeken, zijn ogen rood en groot en verschrikt. 'Iedereen in orde?' had hij gemompeld.

Kit had haar hand gegrepen en gezegd: 'We mankeren niets, papa.' Maar Josephine proefde bloed in haar mond doordat ze op haar lip had gebeten. Kit had haar een waarschuwend blik toegeworpen en haar hoofd geschud toen Josephine begon te huilen. 'Alles in orde,' had haar grote zus herhaald.

Mama had gehuild en toen gesmeekt: 'Lieverd, laat mij rijden. Laat mij rijden...'

1968

Ze wilde helemaal niet op kamp. Niet naar dat een-nachtje-weg-van-huis-kamp, naar geen enkel kamp. Ze wilde geen paardrijlessen. Ze wilde alleen maar op haar kamer blijven en Nancy Drew-detectives lezen en zelf verhalen schrijven. Ze vond het heerlijk om de deur dicht te doen en zich te verliezen in een andere wereld, waar haar potlood de woorden opkrabbelde die in haar hoofd over elkaar heen buitelden. Zo veel verhalen! Hoe kreeg ze die ooit allemaal opgeschreven?

Josephine, etenstijd.'

'Maar ik ben nog niet helemaal klaar met mijn –'

Josephine! Nu!'

Ja, mama.'

In zichzelf pratend slofte ze naar beneden. Als ze de scène maar bleef herhalen, zou ze zich die misschien na het eten en het journaal nog herinneren...

Maar later die avond rolde Josephine zich op haar bed op tot een balletje om zich te beschermen en probeerde ze zich te verschuilen voor de wereld. Wat een duistere, angstaanjagende wereld! Waarom moesten mama en papa zo nodig al dat nieuws op televisie zien? Ergens in een land ver weg bliezen mensen elkaar op, maar het zou ook hier kunnen gebeuren, het zou in hun eigen buurt kunnen gebeuren. Vorige maand immers waren twee mannen met kappen over hun hoofd het huis van Francie Lewis binnengedrongen en hadden haar moeder een pistool tegen het hoofd gezet.

Telkens als ze naar het nieuws keken, borrelden er nog meer verhalen op in haar hoofd, maar dit waren angstaanjagende, verdrietige verhalen die ze niet wilde schrijven. Maar ze konden echt gebeuren. Dat kon zomaar. Ze kroop weg onder de dekens en verstopte zich. Ze deed haar ogen heel stijf dicht, maar nog steeds zag ze die zwart-witbeelden van soldaten en hoorde ze het geluid van ontploffende bommen, en het gegil. En ze stelde zich het zwarte jongetje voor wiens vader zojuist was opgeblazen, in duizenden stukjes uiteen. Ze kon bijna voelen wat hij voelde, en het liefst zou ze heel hard weglopen. Of zich verstoppen. Ze zou zich verstoppen.

Henry

Zaterdag, vroeg in de middag

Ik moest gauw naar huis, voordat Libby weer over de kook raakte van d'r gepieker. Haar kalmte begaf het na zo'n vierentwintig uur en nu waren d'r al zo'n zesendertig verstreken. "k Heb weer een klus, schat, net als vorige keer. We krijgen dat geld voor z'n operatie wel. Wacht maar af.' Ze wist niet met wat voor 'bijbaantje' we de ziekenhuisrekeningen betaalden. Ze vroeg d'r nooit naar – gelukkig. Maar Libby

was niet gek. Ze vroeg niks, maar zij wist ook wel dat als je binnen één maand twee cheques voor heel veel geld kreeg, tja, dan was 't waarschijnlijk niet bepaald legaal. En dus zat ze heel wat uurtjes te piekeren.

Uit de tv op de motelkamer schetterde nog steeds het nieuws; de dochter zei iets over dat haar moeder historische romans schreef en de verslaggeefster wees erop dat d'r laatste roman controversieel was geweest.

Ik staarde naar m'n telefoon, verwachtte een sms van hem om me te vertellen wat ter wereld ik nou moest doen. Maar d'r kwam geen scheldkanonnade. Geen woedende uitbrander. En 'k wist heel zeker dat d'r over drie dagen geen aangetekende brief zou komen met een cheque voor al dat geld.

Jase z'n operatie stond gepland voor over twee weken. Als ik m'n ogen dichtdeed, kon ik de spanning op Libby's gezicht zien, zag ik d'r al beven. 'De verzekering betaalt maar een tiende van het bedrag, net als vorige keer. Je had beloofd dat je het geld op tijd zou hebben. De dokter zegt dat de operatie niet langer uitgesteld kan worden.'

Jase was geboren met een gaatje in z'n hart. Drie zware operaties hadden 'm nou al bijna zeven jaar in leven gehouden. Misschien kon deze het probleem voorgoed oplossen. Misschien. Misschien kon ik dan een punt zetten achter m'n carrière als huurmoordenaar. Kon ik tevreden zijn met m'n baan van negen tot vijf bij de drukkerij. Hoe ironisch was dat – in het dagelijks leven drukte ik boeken. Misschien had ik d'r zelfs wel es eentje van die mevrouw B. gedrukt. Zou zo- maar kunnen.

'Lees je veel?' had Big Dan, m'n baas, me een paar jaar geleden es gevraagd.

'Niet zo veel op 't moment. Weinig tijd.'

Hij had geknikt en 'k had medeleven in z'n staalgrijze ogen gezien. Hij wist van Jase. Dat had-ie niet van mij, beslist niet. Onze eigen zaken waren onze eigen zaken. Maar ik was twee keer niet op m'n werk verschenen toen Libby geen vrij kon krijgen en Jase naar de spoedeisende hulp gebracht moest worden.

Nu moest-ie dringend geopereerd worden. Ik keerde me af van die blèrende tv, sloot m'n ogen en zag Jase z'n magere, sproetige gezicht

zó voor me; z'n groene ogen – mooie ogen, net als die van Libby – schitterden van enthousiasme om het wereldkampioenschap honkbal. En twee tellen later zat-ie dubbelgevouwen te hijgen en piepen en droeg ik 'm als een haas naar de pick-up.

Ik kneep m'n ogen nog dichter, kneep die verpletterende pijn weg. Ik hoorde dat tiener-fotomodel op het nieuws nog iets over mevrouw B. zeggen. Ik wilde nooit iets weten over de mensen die ik moest doden. Alleen de gegevens die 'k nodig had om de klus te klaren, meer niet. En daarna verdween ik weer. Makkie. Als je opgroeide in een dievenfamilie, leerde je wel wat handigheidjes die goed van pas kwamen. Ik wist genoeg van m'n drie andere slachtoffers om te vinden dat ze verdienden waarvoor ik ingehuurd was. Tuig van de richel was het. Leugenaars, bedriegers, dieven. Eentje was zelf ook een moordenaar geweest.

Maar deze dame was een bestsellerauteur! Geen idee wat voor boeken ze schreef, maar 't klonk nou niet als iets waarvoor ze vermoord zou moeten worden. Ze was geen Stephen King of Salman Rushdie.

Niet jouw probleem, Henry.

Voordat ik naar huis reed, stopte ik even bij een grote boekhandel. Dat vond ik altijd leuk – zomaar wat rondwalen tussen al die kasten, de omslagen aanraken van de boeken die op tafel lagen en me afvragen wat voor verhaal de auteur daaronder verstopt had. Ik zei wel dat ik niet zo veel las, maar ik zei wel vaker allerlei dingen die niet helemaal waar waren. Soms werd het in m'n leven heel wazig wat nou wel en niet waar was.

Ik vond haar romans achterin, bij de historische fictie. Een heel rijtje boeken van d'r. Bijna trok ik er eentje uit de kast. Misschien zou ik iets van haar moeten lezen. *Ben je gek geworden?* Ja, gek wel, maar niet stom. 'k Werd altijd een beetje overmoedig als ik het spul niet meer innam. Ik boog m'n hoofd en trok m'n honkbalpet dieper over m'n gezicht, en met m'n handen diep in de zakken van m'n overall liep ik terug naar de pick-up.

Ik scrolde door de sms'jes op m'n mobiel. Eentje van Libby: *Jase is op de SEH. Ze moeten de operatie naar voren halen.* Ik vloekte. Maar geen bericht van hem. Nee. Natuurlijk niet. Het was mijn taak om m'n werk af te maken. Maar 'k had geen idee hoe ik dat moest doen, nu

de ogen van half Amerika gericht waren op een dame van middelbare leeftijd die in coma lag in een ziekenhuiskamer ergens in de bergen van North Carolina.